

PERSONFØLSOMME OPLYSNINGER

VEDR. AKTINDSIGT, SAMT KLAGE OVER KU (sider 1-17)

Secundum modum culpae et excommunicationis vel disciplinae mensura debet extendi (*Regula Benedicti*, 24)

Kære ombudsmandsinstitution,

Jeg er bevidst, at denne skrivelse er uanstændigt lang i mit behov for at nedskrive historien, men jeg vil gerne bede om besvarelse af de anførte spørgsmål vedr. KU. (Teksten kan skimmes). Jeg er velvidende, at flere private oplysninger absolut ikke hører til på ombudsmandsinstitutionens bord, men de er ikke desto mindre en del af historien. Jeg er nødt til at beskrive den angst jeg som KU-studerende, f. 1967, også følte den aften, en KU-ansat, f. 1946, kørte mig til sin egen bopæl ved midnat efter en julefrokost på KU (1989), eller rettere hvorfor. Grundet oplysningernes karakter er denne skrivelse ikke underlagt redaktion, men emnet er: Jeg understreger det kontradiktoriske i, at KU ingen regler har vedr. KU-ansattes (uønskede) seksuelle, seksuelt betonedede eller seksuelt fuldbyrdet omgang med én generation yngre KU-studerende, mens den selvsamme KU-ansatte kan indanke den selvsamme KU-studerende under *Regler om disciplinære foranstaltninger over for studerende ved KU*, f.eks. med henblik på en **relegation in perpetuo**, der kan ruinere den andens (forsker)liv **in perpetuo**, for resten af den fhv. KU-studerendes liv.

Jeg påpeger det faktum, at 25 år efter en professors *in spe* manglende cykelventil (1994) kan KU, Det Humanistiske Fakultet, forfølge en fhv. KU-kandidat fysisk (2011, 2017), dvs. ved eskorte ud af KU, flere klapjagte på KUs område ved HK-personale (2011, 2017). Mit spørgsmål til ombudsmandsinstitutionen er: er det rimeligt i dag? Er det overhovedet rimeligt? Jeg har tidligere klaget over proportionaliteten i KU's sag imod mig siden 1990'erne. Min anke er, at hele sagen 1994-1999 i særdeleshed beroede på en ond omtale af min person, samt at KU officielt og over tid har involveret over 100 personer i en sag med personfølsomme oplysninger og tavshedspligt. Jeg ønsker aktindsigt. Jeg er ked af, at min 2017-optagelse som kandidatstuderende på KU (SAXO, historie) blev annulleret i 2017 (jeg har mit netværk blandt mandlige forskere i min generation på SAXO, historie, og andetsteds i forskerkredsene på KU). Jeg havde i min motiverede ansøgning til KU ikke skrevet "relegation in perpetuo 1999", men situationen fremgår af min hjemmeside, samt er mere end antydnet i teksten til KU. Jeg vil gerne forsvare min Ph.d. Jeg agter at skrive min disputats, som jeg er i gang med, den skal også forsvares.

Konklusionen på denne skrivelse er: der ligger en ulykkelig forlovelse bag 1999-relegationen. Den anden part (KU-instituttlederen, i dag professor emeritus) havde også et **ANSVAR på KU (?)**, som han aldrig tog på sig, tværtimod. Er det rimeligt, at KU-bureaukratiet lader mig (den KU-studerende) hænge på den ulykke – såvel for min ”karriere” som for mit privatliv – endnu i dag i 2017-2018 **IN PERPETUO** i stedet for at se på min person som forsker i dag (<http://preben.nl/>; <https://independent.academia.edu/BernadettePrebenHansen>), og ikke på én cykelventil i 1990’erne? SE mit synderegister.

AKTINDSIGT

Jeg vil gerne have tilsendt en journaloversigt fra KU over sagen 1994-1999, 2000-2018. Særligt har årene 1999-2005 min interesse. Jeg vil gerne læse de e-mail (c. 25-6-1999), hvorpå jeg blev relegeret fra KU. Jeg ved ikke, hvad jeg har skrevet. Jeg havde i foråret 1999 ikke kontrol over mit sind, da jeg befandt mig i en svær depression (måske naturlig, men dyb sorg?), havde et alkoholproblem samt sad alene og ensom i gæsteboligen ved Groningen Universitet, Nederlandene. Jeg var som en ballon, der gik hul på. Jeg var vred og ydmyget over behandlingen af mig som KU-studerende på KU – ved institutsekretær Hannah Krogh Hansen, institutleder Sten Ebbesen (min fhv. lærer, forlovede og samlever) og Det Humanistiske Fakultetssekretariat, der hindrede mig i at arbejde, dvs. studier, eksamen og forskning siden 1994. Altså: forhindret daglig arbejdsadgang til Institut for Græsk og Latins middelalderbibliotek og mikrofilmsamling. Institutleder Sten Ebbesen påtog sig på KU aldrig et ANSVAR for sin seksuelt betonedede handling – uønsket og uden samtykke - efter Institut for Græsk og Latinsk Middelalderfilologis julefrokost i december 1989 og efterspillet, der forandrede mit privatfamilieliv til et tomt hul, og ødelagde mine studie- og karrieremuligheder og mest smerteligt af alt: mine forskningsmuligheder. Studier, forskning - og publikationsaktivitet - ER mit liv og har været det siden barndommen (som akademikerbarn fra Charlottenlund, opdraget til studier, forskning og akademisk fremdrift).

STUDIER OG FORSKNING: 24/7, STUDENT-NAPPING PÅ KU, IN PERPETUO-STRAFFEN

Kontorfuldmægtig Hannah Krogh Hansen, institutleder Sten Ebbesen - og ved bureaukratisk ineffektivitet og passivitet Det Humanistiske Fakultetssekretariat - forhindrede mig i at arbejde. Det var der mit problem lå. At jeg samtidig havde elsket Sten Ebbesen, der i 1989 som 43-årig institutleder havde forført mig som 22-årig KU-studerende på KU, spontant, pludseligt – en form for *student-napping* - uden mit samtykke gjorde sagen følelsesmæssig smertefuld uoverskuelig kaotisk - i mit indre. Al undertrykkelsen og særordninger på KU omkring Sten Ebbesens person (jeg havde en aftale med studieleder Jørgen Mejer, at jeg stod i skjul under Sten Ebbesens KU-forelæsninger, selv da vi var forlovede, kærester og samlevende 1990-1991) vældede op i mig i foråret 1999. Jeg er ikke en person, der i længden vil finde mig i at være skjult af en kæreste-forlovet-samlever-mand-ægte-mand-institutleder-docent-dr.phil.-professor-*in-spe*. Så skrev jeg nogle vrede e-mail til institutleder Sten Ebbesen på KU, Sten Ebbesen sendte mailene til rektorsekretariatet, blev indkaldt til et personligt møde i juni 1999 med Dorrit Wivel, der - i rektors navn – fik mig relegeret fra KU *in perpetuo* (25-6-1999) – **IN PERPETUO**. Dorrit Wivel nævnte telefonisk i 1999: ”Du er dømt på dine

handlinger!" Jeg svarede: "Handlinger? Jamen, der er jo ingen handlinger; det er mine følelser, der er i kaos (sorg over tabet af Sten og vort institut, eftervirkninger af årelangt undertrykt skilsmisse-kaos). Jeg er KU-studerende, kandidat med forskningsambition; det er, hvad jeg er". Da Dorrit Wivel nåede til "mordtruslerne" overfor mine tre stedbørn, udbrød jeg irriteret: "Sikken noget sludder! Hvad er det for noget sludder?! Hvor har De dog det fra?" Dorrit Wivel svarede ikke. Jeg afsluttede kortfattet samtalen, lagde røret på og har aldrig siden talt med Dorrit Wivel. Jeg mistede enhver tillid til Dorrit Wivel efter den telefonsamtale (Dorrit Wivel anvendte et nedladende "du". Jeg anvendte "De" med korrekt reserveret klassisk distance). Hvad vedkom vort fhv. privatliv en mig ukendt kvindelig KU-jurist? Jeg kunne knap nok sove i 1999-perioden i Groningen, arbejdede manisk fra 05:00 morgen til midnat, var den første på kontoret i Oude Boteringestraat 23, og følte at min hjerne var ved at brænde af.

MORDTRUSLERNE I REKTORS 1999-RELEGATIONSPAPIRER

I rektors relegationsskrivelse (25-6-1999) dukkede "mordtruslerne" op samt: "Du har i dine flere telefonsamtaler med Dorrit Wivel udtalt, at du vil dræbe" den og den. Der var én telefonsamtale, da jeg telefonerede Dorrit Wivel fra mit kontor ved Groningen Universitet. Samtalen varede fire-fem minutter. Jeg har som menneske svært ved at håndtere falske - usande – anklager, og dem har der været mange af i denne KU-sag. Så klagede jeg til Undervisningsministeriet over chefkonsulent Dorrit Wivels sagsbehandling ved rektorsekretariatet. "Mordtruslerne" har ikke og aldrig haft mig som ophavsmand! Aldrig! Rektor relegerede mig fra KU på dem? Jeg kunne efterdags ikke nære tillid til en person som Dorrit Wivel. Rektor kan altså dømme en KU-studerende på indre følelser, men kalde dem "handlinge"?

2004-BIBLIOTEKSSÆRORDNINGEN, DER IKKE BLEV EFFEKTUERET FØR I 2015 (HANNE MØLLER)

Rektorsekretariatet vedbliver at sende alenlange vanskeligt læselige skrivelser, mens jeg en 20-25 gange skriftligt og forgæves har bedt KU tilsende mig en journaloversigt. Jeg har bemærket, at KU, rektorsekretariatet, undlader at besvare mine spørgsmål og anker, at der muligvis ikke er kontrol over sagsakterne på KU, samt at der tilsyneladende ikke altid er samarbejde mellem Det Humanistiske Fakultetssekretariat og rektorsekretariatet, der svarer mig uafhængigt, til tider modsatrettet. Under alle omstændigheder fungerer KU-bureaukratiet ikke, da det tog Det Humanistiske Fakultetssekretariat i alt 11 år (2004-2015) at sætte en af rektorsekretariatet tildelt 2004-biblioteksordning i praktisk funktion, trods flere hundrede rykkere fra mig, samt ombudsmandens indgriben til fordel for mig i februar 2011. 11 år er mange år i studier, forskning og i mit liv. Dorrit Wivel skrev, at jeg selv skulle bringe biblioteksordningen i praktisk funktion. Det er ikke praktisk muligt, hvis jeg skal overholde rektors 1999-bortvisningsdom. Er 11 års ventetid på en de facto effektivering af en 2004-biblioteksordning ikke lige i overkanten? KU-bureaukratiet har i dag officielt involveret omtrent ét hundrede navngivne KU-ansatte (håndskrevne signaturer på sagsakter siden 1994 til i dag) i en KU-personsag, der indeholder personfølsomme oplysninger, er omfattet af tavshedspligten, samt reelt handler om én cykelventil i 1994. SE mit synderegister.

Studier og forskning i humaniora forudsætter daglige bogopslag. Studier og forskning er ikke mulig uden daglig adgang til et forskningsbibliotek, og blokeres ved konstante ventetider - i mit tilfælde i uger, måneder eller år. Jeg har i 2000'erne rejst med fly til forskningsbiblioteker i udlandet, men det går ikke i hverdagen, som jeg skal magte økonomisk, ikke mindst i "ventetider". Dokumentation er en meget stor samling biblioteksadgangskort fra europæiske forskningsbiblioteker med middelalderlige håndskriftsamlinger fra Uppsala til Barcelona, fra London til Kraków, som jeg har besøgt siden 1996, i 2000'erne og 2010'erne: http://preben.nl/my_travels.htm

OMBUDSMANDENS AKTOVERSIGT

Jeg takker ombudsmandsinstitutionen for den i december 2017 tilsendte journaloversigt (det er sådan én, jeg forgæves har bedt KU om). Jeg er klar over, at de mange akter er en unødvendig svær belastning for ombudsmandsinstitutionen, men de skyldes alene min generelle mistro og mistillid til KU-bureaukratiet, såvel Det Humanistiske Fakultetssekretariat som til rektorsekretariatet. Dorrit Wivel kasserede akter uden at føre dem ad acta.

SPØRGSMÅL TIL OMBUDSMANDEN

Mit tillægsspørgsmål til ombudsmanden er (jeg beder altså om en besvarelse):

<1> Er det ret og rimeligt fysisk at jage min person rundt på KU (2011 x2, 2017 x2), herunder at slette mit 2016-tilhørsforhold til Folkeuniversitetet, Centre under KU - uden meddelelse derom?

<2> Er 1999-relegationen - in perpetuo - ret og rimelig? Jeg var sådan set ikke uenig i en straf for at have sendt Sten Ebbesen vrede ukontrollerede e-mail i 1999, men Kirsten Stenbjerre havde varslet mig om en karantæne på fem år, som jeg accepterede. (Kirsten Stenbjerre var berygtet på Fakultetet for radikale løsninger. Hun rådede mig endvidere til at kassere sagsakterne "for din egen skyld", sagde Kirsten Stenbjerre). Jeg kan forliges med 1999-relegationen, men ikke **IN PERPETUO**. In perpetuo er nemlig en "forvaringsdom" for en forsker og et publicerende universitetsmenneske. Straffen består i at berøve en netværket og enhver mulighed. Se min hjemmeside <http://preben.nl> og publikationsliste på <https://independent.academia.edu/BernadettePrebenHansen>. Jeg er fhv. KU-studerende i kategorien MEGET DYGTIG 10-13 på gl. skala. Jeg fik i 1990'erne det indtryk, at sagen havde karakter af et privat personopgør, ikke så meget mellem Sten Ebbesen og jeg, som mellem institutsekretær Hannah Krogh Hansen og jeg.¹ Sagen handlede i udpræget grad om magt, social kontrol og også tilsyneladende om at forhindre en dygtig *kvindelig* KU-studerende (én af i alt to fagstuderende på et KU-småfagsinstitut, institutlederens fhv. elev-kæreste-forlovede-samlever)

studie- og karrieremuligheder samt biblioteks- og mikrofilmadgang. At jeg ikke kunne returnere til faget i København efter mine fire år som ph.d.-stipendiat ved Groningen Universitet i Nederlandene.

<3> Er det ret og rimeligt at opretholde relegationen - **IN PERPETUO**? Altså at rektorsekretariatet afviser at genoptage sagen? Jeg har det indtryk, at chefkonsulent Dorrit Wivel har efterladt en note, at sagen ikke kan eller må genoptages.

<4> Er det ret og rimeligt, at KU ingen regler har vedr. mandlige KU-ansattes (uønskede) seksuelle omgang med én generation yngre kvindelige KU-studerende - i afhængighedsforhold på KU, andre end *Regler om disciplinære foranstaltninger overfor studerende ved KU* (ordensreglerne)? I dette tilfælde var der tale om en situation - i førstningen den 15-12-1989, uden samtykke fra den unge kvindelige KU-studerende, omtrent én generation yngre end den mandlige KU-ansatte.

Det er kendetegnede for rektorsekretariatet, at det ikke besvarer samme konkrete spørgsmål, som jeg har stillet flere gange. Hanne Møller, fhv. HR & Personalechef, svarede positivt, men henholdende på aktindsigt i 2017. Jeg modtog dog aldrig et klart svar om aktindsigt. Det er tydeligt, at der ikke altid er kommunikation mellem Det Humanistiske Fakultetssekretariat og rektorsekretariatet. Sagen er totalitær i den forstand, at den er indgribende i samtlige mit livs fronter, også privatlivet, siden 1990'erne og i mit dagligliv som forsker i Kbh i 2010'erne.

mvh, Bernadette Preben-Hansen

BAGGRUNDEN

I 1999 (25-6) blev jeg relegeret fra KU. Jeg skrev til rektor – i uligevægtig sindstilstand efter en langvarig depression, der blev mere og mere svær – at jeg egentlig ikke var uenig (sekretariatschef Kirsten Stenbjerre havde nævnt en karantæne fra KU på fem år, og det accepterede jeg). Jeg var nemlig ikke uenig i, at man ikke må sende sure e-mail til sin fhv. samlever på KU, og det havde jeg gjort i 1999. Jeg var da udenlandsdansker med nederlandsk Ph.d.-stipendium ved Groningen Universitet. Jeg var vred på min fhv. samlever, fordi han i 1990'erne forhindrede mig adgang til eksamen (generelt, institutlederen var naturligvis inhabil), til undervisning, til biblioteksressourcer og til mikrofilmsamlingen. Dekanaten forstod tilsyneladende ikke, hvorfor en KU-studerende har brug for adgang til de for studier og forskning nødvendige biblioteksressourcer, herunder mikrofilm? Dekanaten (John Kuhlmann Madsen) hævdede, at jeg som KU-studerende havde adgang til disse ressourcer, men adgangen var i mit tilfælde teoretisk, ikke praktisk. John Kuhlmann Madsen foretog sig ingenting og afviste min bøn om en bibliotekssærrådning (1994). Da jeg forsøgte at tale med dekanen John Kuhlmann Madsen og sekretariatschef Kirsten Stenbjerre om eksamen på magisterkonferensen, der var blokeret, forholdt begge sig passive, dekanen med afvisende holdning. Dekanaten John Kuhlmann Madsen talte og skrev kun om "repressalier" (1994) overfor KU-studerende på KU. Hvor skulle jeg gå hen med en kandidatgrad i forskningsfaget latinsk middelalderfilologi, når jeg egentlig helst ville i gang med en anden kandidatgrad og komme videre i livet?

STUDENT-NAPPING PÅ KØBENHAVNS UNIVERSITET

I december 1989 blev jeg "forført" – uden samtykke og i beruset tilstand – af min bordherre: professor emeritus, dengang institutleder docent dr.phil. Sten Ebbesen, efter julefrokosten på Institut for Græsk og Latinsk Middelalderfilologi, KU. Han (f. 1946) var 43 år. Jeg (f. 1967) var 22 år. Bordherren hældte snaps i glasset. Jeg kendte ikke institutlederen, havde aldrig talt med ham udenfor et forelæsningsrums Q&A (*Questions and Answers*) og var ikke interesseret i ham – jeg var bange for ham - men jeg havde takket ja til et lift "hjem", da han tilbød mig et lift "hjem". Undervejs bad jeg forgæves om at blive sat af ved universitetskollegiet Regensen, altså uden institutlederen, men fandt mig selv i Gentofte på en fremmed mands privatadresse ved midnat. Institutlederen hørte mig ikke i taxaen, han græd stille; jeg lagde mærke til tårerne, der strømmede ned ad hans kinder og tænkte: "en grædende mand vil ikke gøre mig ondt" og slappede af. Institutlederen lagde mig i seng og - gik væk, idet han opførte sig omsorgsfuldt (faderligt). Næste morgen stod tre børn, f. 1970'erne, ved fodenden af sofaen og spurgte mig: "Hvem er du? Hvad gør du her?" "Ja, hvad gør jeg her?". Ugen efter inviterede institutlederen mig til middag i Gentofte, som jeg accepterede af en studerendes nysgerrighed, men det eneste jeg husker er ordene: "Du kan endnu nå at sige nej". I julen 1989 var vi et par (fuldbyrdet) uden min erindring den dag i dag, hvordan det er sket? Jeg var ikke tiltrukket af institutlederen, fysisk. "Det var bare noget, der skete" sagde institutleder Sten Ebbesen (1989). Han virkede ensom og desperat i 1989, og skænkede rigeligt med alkohol (flere flasker rødvin). Jeg var ensom, også som den ene - og eneste kvindelige - af i alt to studerende på faget (to kvinder på instituttet: institutsekretæren og mig). Med min baggrund som katolik var situationen ubekvem. Vi blev derefter forelskede (1990). Vi talte så godt sammen. Jeg blev stormende forelsket i Sten Ebbesen, gensidigt. "Mit livs store kærlighed", men måske mere forskningen end Sten Ebbesen (de knuste drømme var ret voldsomme indtil 2010'erne)? Drømmen om familie, forskning, nærvær og samtale, om-at-høre-til-der-hvor-man-faktisk-hører-til. Jeg ville gerne dele livet med Sten Ebbesen. To ensomme mennesker - i en boble - med filosofi- og lærdomshistorien, især middelalderfilosofien og den latinske skolastik. Jeg blev hans elev 1990-1991, og vi fungerede som par (ved min belæsthed siden barndommen og den lærde verden, der er mit barndomshjem). Jeg har næsten ingen egen familie. Jeg mistede jordforbindelsen. Vi blev gensidigt meget glade for hinanden, og efter halvandet år blev forholdet ret harmonisk og fungerede godt. Forholdet blev for så vidt lykkeligt, som lærer og elev, men forblev diskret - "skjult" - på instituttet. For mig med katolsk baggrund blev forholdet et ægteskab, et sakramente, noget helligt, især efter en undfangelse, c. 20-8-1991. "Tre børn er nok!" sagde Sten Ebbesen (far til de tre børn). Han ville ikke samtale om emnet. Jeg blev voldsomt såret, følte mig afvist som menneske, men er en introvert natur, der har vanskelighed ved kommunikation om svære emner. Her gik forholdet galt. Han afviste samtale.

I dag ved jeg, at mænd i desperation gør uovervejede handlinger uden at overveje konsekvenserne for andre, f.eks. en én generation yngre kvindelig KU-studerende i et snævert universitetsmiljø, også internationalt snævert forskningsmiljø.

Der var nu ingen vej tilbage på et småfagsforskningsinstitut, Institut for Græsk og Latinsk Middelalderfilologi (IGLM), med seks mandlige lektorer, to studerende og én kvindelig kontorfuldmægtig institutsekretær, meget tæt knyttet til institutlederen. Forholdet vakte massiv modstand på instituttet, især hos institutsekretær kontorfuldmægtig Hannah Krogh Hansen, der straks begyndte at spørge ind til private forhold og chikanere mig. Men også andre: Karsten Friis-Jensen (1947-2012) og Frits Saaby Pedersen (1945-2016) lagde sig mærke med, at situationen var socialt uønsket samt lagde "skylden" for kæresteforholdet på den unge kvinde, altså mig. Jeg var "Eva med æblet, der havde forlokket Adam", altså den KU-studerende, der havde forlokket KU-institutlederen. Jeg bad forgæves og flere gange institutlederen formå institutsekretæren til at lade mig – og os - i fred. Institutlederen forholdt sig passiv. Jeg selv passede mine studier, men blev stærkt introvert. "Monica Lewinsky" sagde Frits Saaby Pedersen. Specialevejlederen Jørgen Raasted (1927-1995) spurgte direkte: "Er institutlederen en god elsker?" Jeg hørte det ikke! Institutsekretæren blandede sig i private forhold og sagde: "Du må ikke fortælle nogen, at du er kæreste med Sten, det kan skade ham på fakultetet" (Hannah Krogh Hansen). Jeg svarede ikke. Dekanen blev først fuldt orienteret i 1994 - ved mig! Institutsekretæren kommenterede dagligt på private forhold, eksamensforhold, min sociale "status" på instituttet, etc.ⁱⁱ

CHIKANE PÅ INSTITUTTET

Vi blev forlovet i marts 1991. Vi blev skilt i december 1991, da jeg ikke fungerede på hustruens adresse (1970-1990), under tag med den hjemmeboende omtrent jævnaldrende, men *meget-talende* teenagedatter (f. 1972) - aldersforskellen er fem år - der ikke kunne lide mig. Ingen arbejdsro på adressen, der var barndomshjem for tre børn. Livet følte som en forsvarskrig på to fronter, institutsekretær Hannah Krogh Hansen på instituttet; datteren Marie Delgado Ebbesen led under forældrenes skilsmisse. Hun forstod ikke, at kærligheden ikke stiller betingelser, men er ydmyg og længes efter at give. Hun forstod ikke, at jeg holdt af hendes fader, der holdt af mig. Timevis dagligt pinte hun mig med de rigtige meninger, de rigtige parforhold, om aldersforskellen parret imellem, om alt, hvad der er rigtigt - i andres øjne. Intet rum for et forelsket par. Min person var helt forkert i familiens optik. "Hvad ser far i dig? Du er jo ikke noget i dig selv. Far vil aldrig komme til at elske dig. I taler jo ikke sammen som mor og far. Far elsker kun mor. Du er bare fars trøsteknud" (Marie). "Sådan gør man ikke, når man skal ind i en familie" (Marie). Jeg var nu "den onde stedmoder" – en rolle jeg ikke havde bedt om og forsøgte at undgå. "Du har taget far fra mig!" (Marie). Jeg forsøgte at fortælle hende, at ingen kan tage en fader fra en datter. MEN ingen var informeret om noget,¹ og hustruen kom ofte og uanmeldt på adressen, hendes bopæl 1970-1989 (hustruen havde forladt Sten Ebbesen i 1989). Hun kom på adressen, når institutlederen ikke var hjemme eller rejste i USA, men jeg var på adressen. Hustruen var venlig, men jeg var flov. Jeg følte skam, skyld og følte mig uønsket på adressen, mentalt frihedsberøvet og i spændetrøje. Jeg fraflyttede med nogen lettelse,ⁱⁱⁱ men forstod ikke, at den uundgåelige fraflytning implicerede skilsmisse. Jeg ville ikke skilles. Vi havde haft det godt, også familien, da alle parter holdt passende afstand. Familien måtte falde til ro efter forældrenes skilsmisse. Da det senere gik op for mig, at fraflytningen implicerede skilsmisse, forstod

¹ Teenagedatteren var tilsyneladende ikke informeret om min indflytning (jeg flygtede fra Regensen for at skærme forlovelsen). Jeg vidste ikke, at hun muligvis ikke var informeret. Adressen var hendes barndomshjem, og hun kom retur fra Grækenland.

jeg tabet og sorgen rullede ind, bed sig fast og blev kronisk. Institutsekretær kontorfuldmægtig Hannah Krogh Hansen lagde sig imellem i misforstået loyalitet, hver gang vi gensidigt forsøgte at tale sammen som lærer og elev i 1992. Hun kom springende. Det var som om hun bevidst satte hindringer for os i at mødes igen og samtale som mennesker, som lærer og elev. (Også Sten Ebbesen var ked af det, han ville gerne fortsætte lærer-elev relationen, men satte ingen grænser for sin institutsekretær, der kom springende). Hannah Krogh Hansen chikanerede mig, efterhånden meget groft, gennem 1990'erne. Trods dekanens tavshedsforbud (1994), spredte institutsekretæren rygter på Det Humanistiske Fakultet. Hannah Krogh Hansen returnerede uden varsel den studerendes post, herunder et legatbrev (med et ti-måneders stipendium til Vatikanet) med påskriften "Return to sender. Not employed at this institute or at any other institute at the University of Copenhagen" (1994), tømte uden varsel den studerendes PC for fire års data (bl.a. kandidatspecialet), låste en isende februar-dag den studerendes vinterovertøj inde for at nægte at udlevere det (øjenvidne: Christel Tvedegaard Lund, der efter institutsekretærens fyraften låste vinterovertøjet ud), samtlige episoder er dokumenteret på Det Humanistiske Fakultetssekretariat. Så gik jeg til dekanen John Kuhlmann Madsen, der afviste mig, uden at lytte til mig.

ARISTOTELES RETORIK I SKOLASTIKKEN

Jeg havde studie- og forskningsprojektet *Aristoteles Retorik i Skolastikken, Kvæstioner af Jean Jandun og Jean Buridan* i klemme. Jeg havde modtaget legater (Dronning Ingrid's Romerske Fond 1992-1993), men pludselig måtte jeg ubegrundet ikke se mikrofilmene (c. 1993). Middelalderbiblioteket og mikrofilmsamlingen var institutleder Sten Ebbesens ansvarsområde. Han ville under ingen omstændigheder tillade brud på præsensbiblioteksreglementet, ikke mindst for mikrofilmene, men heller ikke tillade mig at arbejde på præsensbiblioteket. Jeg bad dekanen om mulighed for at studere mikrofilmene på universitetsbiblioteket. Dekanen afviste mig. Professor Sten Ebbesen har senest afvist mig arbejdsadgang til mikrofilm i 2015 (dokumentation på fakultetet ved Hanne Møller og på KB, ved Ivan Boserup, fhv. leder af håndskriftafdelingen).

"GÅ ALDRIG TILBAGE TIL EN FUSER" (STEN EBBESEN PÅ KU)

Institutleder Sten Ebbesen forviste mig fra instituttet i 1993 – "ude af øje, ude af sind" sagde han med andre ukvemsord på KU: "har man hørt en loppe gø?" "gå aldrig tilbage til en fuser!" (KU's Middelalderbibliotek) "lus!"² (KU's parkeringsplads) - og forhindrede mig arbejdsadgang til biblioteksressourcer, herunder mikrofilm, samt rejste universitetssag imod mig i 1994. Dekanen gjorde intet for at sikre mine eksamener. Jeg spekulerede i et radikalt studieskift, men blev tvunget til modvilligt at aflevere et ufærdigt kandidatspeciale (1994). Dekanen forviste mig fysisk fra instituttet omkring 1995. Jeg bad dekanen om mulighed for studieskift inden kandidaten (med henblik på en senere dobbeltkandidat som en ressourcestærk KU-studerende). En fremtid som kandidat i latin var ikke mulig for mig. Dekanen afviste mig.

² "Vig fra mig, din Satans kælling!" Sådan udtalte Sten Ebbesen sig i indgangsdøren til Chiesa di San Cataldo i Palermo, 19-9-2007, i den sene eftermiddag. Mødet var tilfældigt. Jeg tav, men blev ked af det. Vi skrev nu: 2007.

KONTORFULDMÆGTIGEN

Institutsekretær kontorfuldmægtig Hannah Krogh Hansen sad i Fakultetsrådet og Akademisk Råd, sammen med sekretariatschef Kirsten Stenbjerre og dekanen John Kuhlmann Madsen. Dekanen tilrådede til mindelighed og tavshedspligt i en privatsag (1994), men institutsekretæren spredte rygter ud over hele fakultetet – i sekretærkredse. Jeg hørte cykelventil-historien retur fra studerende ved andre instituttet, der var uvidende, at den skyldige er mig. Jeg bad dekanen erklære institutleder Sten Ebbesen for inhabil, fordi jeg var bange for ham. Dekanen erklærede Sten Ebbesen inhabil i sager vedr. min person i 1994. Institutsekretær kontorfuldmægtig Hannah Krogh Hansen sad i Akademisk Råd, Fakultetsrådet og andre magtfulde organer på Det Humanistiske Fakultet, sammen med sekretariatschef Kirsten Stenbjerre og dekanen John Kuhlmann Madsen.

CHEFKONSULENTEN (DORRIT WIVEL)

Rektorsekretariatet (chefkonsulent Dorrit Wivel) indkaldte Sten Ebbesen til personlig samtale i 1999. Han skrev skrivelser til sagen, som chefkonsulent Dorrit Wivel sidelangt cypastede ordret og uden kildeangivelse. Hun erklærede påstandene for såkaldte faktiske forhold, mens jeg opponerede kraftigt. "Det er nemmere", skrev Dorrit Wivel senere, at cypaste "når faktiske forhold skal beskrives". Jeg afviste påstandene. Dekanen erklærede Sten Ebbesen inhabil i 1994. I 2001 kunne jeg dokumentere Sten Ebbesens 1999-påstand "tilegnelse af andres upublicerede forskning" for evident usand. Konklusionen er en af de logiske sofismer, Sten Ebbesen er verdensmester i. Dokumentation ses i Sten Ebbesens publikationer.

Men rektor, dvs. chefkonsulent Dorrit Wivel, skrev, at jeg havde gjort mig skyldig i grove og gentagne overtrædelser af KUs disciplinære reglement. Det kunne jeg ikke se (det kan jeg endnu ikke se). Det afviste jeg. Chefkonsulent Dorrit Wivel garnerede rektors relegationspapir med en mordtrussel og telefonisk (i alt én samtale af under fem minutter) med flere mordtrusler mod flere personer, dvs. mine tre stedbørn (særdeles ondsksfulde og smertefulde påstande). Det afviste jeg. Rektor tog altså relegationsafgørelsen på en eller flere fiktive mordtrusler, hvis ophavsmand vist er chefkonsulent Dorrit Wivel. Så klagede jeg over chefkonsulent Dorrit Wivels sagsbehandling til Undervisningsministeriet. Undervisningsministeriet gav Det Humanistiske Fakultet en påtale 2001, som chefkonsulent Dorrit Wivel fik trukket tilbage i Videnskabsministeriet 2002.

Hannah Krogh Hansen gik på pension i c. 2005. Forinden blev hun tilbudt en stilling ved rektorsekretariatet.

Dorrit Wivel gik på pension i 2016.

Sten Ebbesen gik på pension i 2016.

GENTOFTE

Jeg stod magtesløs overfor modstanden i Sten Ebbesens familie (Marie Delgado Ebbesen) og på instituttet (Hannah Krogh Hansen), senere på fakultetet (KU-bureaukratiet). En KU-studerende med katolsk baggrund er ikke en brug-og-smid-menneskesjæle-væk-ved-"uforpligtende"-seksuel-aktivitet. Sten Ebbesen er et alvorsmenneske. At forholdet var alvor – men den ene stod i et afhængighedsforhold til den anden på KU - er hævet over enhver tvivl. Han forstødte mig, da jeg i magtesløshed på det ydre overdrev stak ham en lussing. Jeg forstod legitimiteten i årsagen. Sten Ebbesen hvæssede da: "Jeg er intet uden mine børn. Du vil ikke acceptere min familie!" Stille sagde jeg: "Det er din familie, der ikke vil acceptere mig". Jeg forstod ikke, hvorfor han nu inddrog sine børn, da jeg omhyggeligt havde undgået at tale med en fader om sine børn. Den svære kommunikation, der aldrig blev forløst. Sten Ebbesen begyndte beskyldningerne. Jeg fik det indtryk, at Sten Ebbesen talte med institutsekretæren, sine børn, kollegaer i ind- og især udland (Costantino Marmo, med flere), men ikke og aldrig med mig. Sten Ebbesen afviste efterdags enhver kommunikation, privat som på KU, herunder enhver hilsen eller venlig tilkendegivelse, at vi trods alt kender hinanden. Han simulerede på instituttet aldrig at have set min person. Jeg er opdraget til kultiveret reservation og venlig distance til omverden, så jeg magtede situationen på instituttet, men jeg kunne svært tolerere institutsekretær Hannah Krogh Hansens indblanden i andres private forhold – i vores siden 1990 - samt senere chikane. Sten Ebbesen og jeg deler samme livsmål: forskningen i middelalderfilosofi og latinsk skolastik. Sten Ebbesen forandrede sig, som alternativ til en personlig samtale, til den fremmeste internationale modstander af mit liv, min forskning og min arbejdsadgang siden 1993 til de for studier og forskning nødvendige biblioteks- og mikrofilmressourcer. Jeg færdes den dag i dag (2018) i samme europæiske cirkler som han. Jeg fik på KU det indtryk, at Sten Ebbesen var under social kontrol ved institutsekretæren, en kontrol, der strakte for langt ind i livet udenfor KU. Det var velkendt på Det Humanistiske Fakultet, at den reelle leder af Institut for Græsk og Latin i 1990'erne og 2000'erne var institutsekretæren indtil SAXO-sammenlægningerne og genhusning på Søndre Campus.

KU-SAGEN 1994-2018

KU-sagen voksede til ca. 1000-1500 sagsakter og KU har involveret cirka ét hundrede navngivne personer på KU. Det er navne, der er skriftlig dokumentation på i form af e-mail, skrivelser, samt referencer i KU's skrivelser. Navnelisten ses på hjemmesiden: <http://preben.nl/se.html>. Jeg bad dekanen om en bibliotekssærordning i 1994. Dekanen afviste mig. I 2004 fik jeg tildelt en bibliotekssærordning (Karsten Christensen) med begrænset arbejdsadgang til vort videnskabelige fagbibliotek, men det tog altså elleve år - 11 år - 2004-2015 for Det Humanistiske Fakultetssekretariat at effektuere den ved rektorsekretariatet tildelte 2004-bibliotekssærordning, efter ombudsmandens 2011-indgriben til fordel for mig. Jeg kunne intet gøre selv, da jeg jo var bortvist og ikke måtte henvende mig til relevante KU-ansatte. Dekanen (Ulf Hedetoft) var mere optaget af at true mig skriftligt – som i 2011 - end at løse bibliotekssærordningens effektueringsproblem.

STUDENT I AARHUS, 2016

I 2016 blev jeg optaget som studerende ved Aarhus Universitet, men jeg er fattig og kan økonomisk ikke magte DSB's togpriser i dagligdagen. Jeg kan ikke pendle og kunne ikke finde bopæl samt erhvervsindtægt i Aarhus på tre uger i august 2016. Håbet om at levere skriftlige opgaver om Ruslands og Sovjetunionens historie som privatist - indtil en logistisk løsning var fundet - udsluktes, da studiet forudsatte præsenspligt i september 2016.

OPTAGET PÅ KU, ANNULLERET PÅ KU, 2017

I 2017 blev jeg optaget som studerende ved KU på SAXO, historie. Seks uger senere blev min optagelse annulleret under henvisning til 1999-relegationen. Jeg havde ikke omtalt den direkte på dansk – kun med en sætning på latin, som optagelsesudvalget naturligvis ikke kan læse - i min motiverede ansøgning til KU, men antydet den kraftigt med dato. Udvalget kunne have set på min hjemmeside. Jeg er altså bedømt kvalificeret til en studieplads ved KU. Jeg har siden 2004 opbygget et bredt netværk – også venner - blandt de ansatte KU-forskere, fortrinsvist i min egen generation på SAXO, historie. København er en lille by, og humanistiske forskere på KB / KU kender hinanden. KU er en forskningsinstitution, der stadig officielt bibeholder kendskabet til latin. I princippet kan en disputats på KU endnu afleveres på latin.

KLAPJAGTEN PÅ KU 2011, 2017

I 2011 blev jeg fysisk forfulgt af KU-bureaukratiet på Det Humanistiske Fakultet. Det samme blev jeg i marts og september 2017. Jeg blev i marts 2017 vidne til en fysisk klapjagt på KU2's forhal efter en person, som KU-bureaukratiet med HR & Personalechef Hanne Møller i spidsen ikke kunne finde. Jeg så på. Tre dage senere blev jeg klar over, at genstanden for klapjagten på KU er mig. Jeg blev eskorteret ud af KU2 af teknisk-administrativ medarbejder Jan Heckmann Nielsen i september 2017, der var beklemmt ved situationen og henviste til "De bad mig gøre det". Jeg har beskrevet situationerne i skrivelser til KU, og der er vidner.

Hanne Møller, HR & Personalechef, fik samtidigt slettet – med dokumentation på KU's hjemmeside - mit tilhørsforhold til Folkeuniversitetet, Centre under KU, da jeg i 2016-semesteret var organisator af og selv foredragsholder ved en forelæsningsrække om 1917 i Rusland, og Folkeuniversitetet dengang havde kontor på Søndre Campus. Jeg figurerede længe uvidende derom i KU's telefonbog. Det gør jeg endnu, men kun med fotografisk portræt og meddelelsen "Ingen ansættelser fundet på dette sted". Hanne Møller, HR & Personalechef, meddelte mig ikke sletningen.

UFAGLÆRT UNIVERSITETSKANDIDAT MED PHD.BAGGRUND I DET CIVILE LIV – IN PERPETUO?

I det civile liv havnede jeg i det ufaglærte og uuddannede erhverv ved min hjemkomst (marts 2002) fra Nederlandene – uden forsvaret Ph.d.-afhandling. I perioder i 1999-2000 var jeg uarbejdsdygtig (skriveblokade), grundet relegationen fra KU. Det var et sårbart tidspunkt for mig på vejen ind i et

nyt studie- og forskningsliv ved et nederlandsk universitet med nederlandsk finansiering, men KU forfulgte mig over landegrænserne. Det samme gjorde Sten Ebbesen og hans danske mandlige elever indtil 2016 (med dokumentation fra Cambridge 2008, Genève 2012 og Göteborg 2016). Jeg meddelte Gentofte Politi i 1999, at sagen vist nærmere var én for Interpol, da Sten Ebbesen søgte polititilhold på mig. Gentofte Politi bad Sten Ebbesen ophøre med den praksis i 1999. Det Humanistiske Fakultetssekretariat derimod behandlede mig i 2011, som om sagen implicerede et polititilhold, der aldrig har eksisteret, fordi Gentofte Politi afviste Sten Ebbesen i 1999. Jeg sendte rektorsekretariatet (Dorrit Wivel) skrivelsen fra Gentofte Politi. Den skulle gerne ligge på sagen.

Jeg sidder i dag fast i det ufaglærte og uuddannede erhverv i København. Det er ikke så sjovt for en fhv. KU-studerende og -kandidat i den MEGET DYGTIGE ende, der i dag er i 50'erne. Jeg er studieegnet og har hungret efter eksamen siden 1994. Jeg har ingen fremtid i mit kandidatfag latinsk middelalderfilologi med særlig interesse for middelalderfilosofi. Jeg har senest søgt et toårigt job på professor-opfordring i St Andrews, Skotland, men jeg er i dag for gammel og Ph.d. en er ikke forsvaret. Jeg er i dag længe klar til endnu "at redde livet", dvs. resten af det, gennem uddannelse.

HVAD NU HVIS JEG IKKE VAR BLEVET FORFØRT PÅ KU?

Jeg kan i dag ikke undlade at tænke, hvordan mit liv havde formet sig, om jeg ikke havde deltaget i instituttets julefrokost den 15. december 1989. Eller rettere, havde institutleder Sten Ebbesen ikke været min tilfældige bordherre, der blev ved at skænke snaps i instituttets eneste kvindelige studerendes glas. Pludselig tog han mig under armen, sendte et mærkeligt øjekast til en kollega, Frits Saaby Pedersen, og førte mig i beruset tilstand ud i en taxa. Jeg bad stille, forsigtigt om at blive sat af, men ingen hørte mig, og så tav jeg - en voldsom seksuel krænkelse *in memoriam*: hustruen - og min teenageveninde - greb sin mand og far - f. 1943, med fire døtre - på fersk gerning i cunnilingus i baghaven og forhindrede voldtægt. Jeg havde danset med ham, men pludselig trak han mig ud i baghaven, fik lagt mig på plænen under et træ, trak min kjole op, mens hustruen og døtrene var indenfor i villaen; ufrivillig blottelse af mit køn ved en mand, der har set sin ældste datter og hendes teenageveninde (mig) vokse op, for mig i dag: det ultimative tillidsbrud (bortset fra incest), måske fem minutter af ens liv? Jeg var bedøvet af alkohol, forsvarsløs og fattede ikke, hvad der foregik; studentervognen, der i 1985 kørte rundt i Charlottenlund og nåede til Vasehøjvej. Hustruen skreg, smed mig ud på Vasehøjvej, hvor min veninde kastede småsten efter mig. Studenterefesten stoppede, de mange fulde vidner gik hjem. Jeg vaklede, småløb fortvivlet angst, beruset, grædende, næsten småskrigende på bare fødder på vejen langs jernbanesporet ved Charlottenlund Skov ud i natten. Få dage senere telefonerede ægteemanden og beklagede, at han - en mand, der havde kendt mig som en stor pige - IKKE havde voldtaget mig: "Det var ærgerligt, at samlejet ikke blev gennemført, *nu vi var nået så langt*" sagde han. Rædselsslagen, forskrækket, lagde jeg telefonrøret på. Hændelsen er ustraffet. Ægteparret blev skilt umiddelbart efter og manden flyttede sammen med en elskerinde i Københavns Indre By. Manden så jeg siden tilfældigt én-to gange ved Gråbrødre Torv og løb skrækslagen væk, da jeg boede på Regensen. Jeg havde med andre ord lært at tie. Hændelsen blev fortiet, men angsten sad - og sidder - i mig. I 2010 har jeg været i e-mail kontakt med den yngste datter, der meddelte, at den (traumatiserede) næstyngste datter var blevet

sendt ud for at lede efter ægtemanden, der var løbet fra Vasehøjvej - ud i natten. Hele familien ved dette, men situationen er så tabubelagt, at ingen kunne andet end fortælle, og jeg - fortrængning ind i erindringens mørke gemmer uden glemsel. Jeg kan aldrig spille en datter ud mod sin fader (kommunikationen var per e-mail). Manden, der i dag, i 2018 er 75 år, indvilgede i at mødes med mig i Kongens Have for en samtale i 2010, men jeg kan af mentale årsager ikke se ham. Angsten sidder i kroppen, min krop.

En anden ustraffet spontan hændelse i den sorte gråzone nogle uger forinden samme år en sen lørdag eftermiddag, fuldbyrdet, ved en arbejdsgiver, f. 1938, fik også mentale konsekvenser for mig: angsten, ensomheden, det-gabende-hul-i-sjælen, tomheden, sorgen. Manden flygtede ned ad trapperne ud i sin bil, kørte hastigt væk - hjem til sin brud, der blev hans hustru i tiden - og efterlod mig i fosterstilling på køkkengulvet i 1. sals-køkkenet på Charlottenlund Dyrehospital. Jeg har i 2010'erne samtalt med dyrlægen, der har bedt om forladelse, som allerede forgæves forsøgt i sommeren 1985. Han var flygtet - i angst - for sig selv. "Det var forkert! Det var hormonerne, der løb af med mig", sagde han i 2010'erne. Han fortalte mig, at 1970'ernes seksuelle "frihedsideal" også lå bag den spontane handling. Han skubbede mig i 1985 pludseligt over køkkenbordet, trak min kjole op, undertøjet ned (jeg forholdt mig let forskrækket, men rolig), og det var så det: hele forløbet i alt tyve-sekunder-ét-to minutter af ens liv. Jeg krøb ned på køkkengulvet, krøb sammen og græd (jeg sidder der endnu mentalt), mens manden løb ned ad trapperne. Jeg tav. Få dage senere forsøgte han forgæves at få mig i tale, han så brødebetyngt ud. Jeg var introvert nedbøjet, afviste samtale og forlod jobbet. Jeg var seksuelt uerfaren i 1985, var som teenager ikke i stand til at samtale med mine forældre af det bestemt bedre borgerskab - var delvist ufrivilligt blevet fraflyttet barndomshjemmet som femtenårig i 1982, var berøvet seks år af grundskolen grundet min mors hjemmeundervisningseksperiment (=social isolation, men jeg kunne læse latin og oldgræsk som tolvårig, gik på studieskolen/folkeuniversitetet til britisk-engelsk og old-Ægyptens historie i de klassetrin, der svarer til 3. - 5. klasse, mange år inden gymnasiet). Så kom Lindtner-sagen med Mercedes-bilerne og min børneopsparingskonto, vistnok efteråret 1985. Jeg reagerede ved at udvikle anoreksi 1985-1987: 181 cm høj, fra 67 kg til 51 kg, på to-tre måneder. Mine forældre forholdt sig passive og fortav - for evigt - anoreksien. Det var sygeplejersker på Gentofte Hospital, der påpegede, at der var noget galt med min vægt i forhold til min højde og skikkelse, "at skulderbladene stak unaturligt ud". Jeg har af mentale årsager meldt de to hændelser til Kbhs Politi i 2010. Da episoderne længst er forældede, tog Kbhs politi kun rapport på den ene.

ANGSTEN SOM UNG KU-STUDERENDE PÅ KU I 1990'ERNE

Med andre ord: da institutleder Sten Ebbesen i 1989 satte mig beruset i en taxa den aften nær midnat, var jeg hunderød. Hvad skulle der nu ske mig? (Jeg forsøgte senere forgæves at tale med min forlovede Sten Ebbesen om ovenstående, grundet mine seksuelle vanskeligheder i forholdet. Samtale blev afvist: "Det interesserer mig ikke" (Sten Ebbesen), da jeg forsøgte at fremstamme nogle tabubelagte ord om det mørke, jeg har i erindringen og fik fremstammet ordet: "voldtægt"). Så blev vi to fremmede under samme tag, gled fra hinanden på få dage. Jeg tog sofaen i gæsteværelset, da jeg måtte have nogle døgn i mental ro.^{iv} Skilsmisse, mistolkede Sten Ebbesen. Vi kunne ikke tale sammen (jeg kunne ikke udtrykke mig) - vi kunne tale om filosofihistorie. "En dejlig blanding af fedt og vand" sagde Sten Ebbesen (1990), jeg kom til at føle mig som en brugsgenstand. JA, *min hjerne* er

en blanding af fedt og vand, og den hjerne vil arbejde i videnskab og forskning, siden den var ung. Så "kasserede" (føjte jeg) Sten Ebbesen mig – som menneske, som kvinde, som KU-studerende - uden samtale. Han telefonerede efter en 3X34, som han betalte (350 kr.) og sendte mig med bemærkningen "For lidt glæde" retur til Regensen i Københavns Indre By. Da følte jeg mig som en brugsgenstand og at den gensidige viljesbeslutning, som en forlovelse er i min optik, aldrig havde været gensidig. Det værste var, at Sten Ebbesen afviste samtale. Jeg opgav privatlivet i 1990'erne, klædte mig i sort jakkesæt, drengeklippede mig. Jeg er ked af, at livet ikke har givet mig lov at indgå i en familie og gerne selv stifte familie. Det skal understreges, at jeg holdt meget af sider af Sten Ebbesens personlighed, endnu sørger over den tabte kærlighed og ikke vil ham noget ondt, tværtimod. MEN:

ER ALT TILLADT PÅ KU? OM LÆRER-ELEV FORHOLD PÅ KU

På KU er ALT tilsyneladende tilladt? KU-ansatte mænd kan i princippet gøre hvad de vil – også seksuelt - med de én generation yngre kvindelige KU-studerende. Der er et magtforhold på KU, og parterne er ikke jævnbyrdige, slet ikke med én generations aldersforskel. (Der findes givet også udnyttelser fra exceptionelt dumme kvindelige KU-studerendes side, men dette repræsenterer næppe normen; vil en KU-studerende destruere studie- og karrieremuligheder, gøres det bedst og garanteret effektivt ved en sammenblanding af privat- og arbejdsliv på KU!). På Institut for Græsk og Latin/det fhv. Institut for Klassisk Filologi havde i alt tre mandlige KU-ansatte dr.phil.er (Adam Bülow-Jakobsen, f. 1943, Sten Ebbesen, f. 1946, Jørgen Mejer, 1942-2009) i 1990'erne "kæresteforhold" til en én generation yngre kvindelig studerende; ingen af relationerne blev lykkelige, men endte i gråd og tænders-gnidsel i den sociale tabu-zone; de kvindelige studerende resignerede og forsvandt - blev ekspederet ud - af KU. "Problemet" var udbredt på Det Humanistiske Fakultet på små-fagene i 1990'erne: KU-ansatte mænd f. 1940'erne og unge kvinder f. slut-1960'erne. KU har ingen regler om KU-ansattes opførsel overfor KU-studerende. KU har ingen regler andre end disciplinære overfor KU-studerende – imod KU-studerende. KU's disciplinære regelsæt kan så tilsyneladende også anvendes i privatsager (?), der implicerer en KU-ansat og en KU-studerende - **IN PERPETUO**, i særdeleshed, hvis den KU-ansatte er institutleder. (Jeg er den takkelige reservede type og næppe tiltrækkende på andre end intellektuelle og boglærde). Sagens modstander er for mig: KU-bureaukratiet, og ikke Sten Ebbesen.

CHEFKONSULENT DORRIT WIVEL

Chefkonsulent Dorrit Wivel har nægtet mig aktindsigt, dvs. journaloversigten, siden c. 2001. Dorrit Wivel hævder, at jeg har fået aktindsigt flere gange. Dorrit Wivels påstand er usand. Det eneste jeg gerne vil have er aktoversigten. Jeg vil gerne have tilsendt journaloversigten over samtlige sagsakter, men KU – rektorsekretariatet - afviser mig aktindsigt. Dels fordi jeg overvejer at publicere hovedakterne i KU-sagen (<http://preben.nl/se.html>), dels fordi jeg gerne vil se nærmere på selve relegationen i 1999. Særligt omkring 1999 afviste chefkonsulent Dorrit Wivel mig aktindsigt. Jeg har tidligere ved aktindsigt fundet sagsakter, herunder fra institutleder Sten Ebbesen, som fakultetet ikke havde ladet mig se, da de var aktuelle, men først flere år senere.

Jeg vil gerne selv se, hvad der skete i min hjerne, da jeg – efter årelang fortvivelse – spekulerede på at ende livet i Nederlandene (jeg havde i - måske ét år - mentalt befundet mig som indespærret i en glaskiste, uden evnen til at bevæge mig, men kunne se livet bevæge sig forbi mig, uden evnen til at føle glæde med omverdenen kun i sort & hvidt uden nuancer og alt forvrænget i skæve spejlbilleder især af mig selv – dette er beskrivelsen af en sindstilstand! Jeg var under pres i Nederlandene, og sindstilstanden var et dansksproget fænomen. Jeg skiftede sprog til engelsk, efterhånden nederlandsk og fik det bedre i 2001); men altså reagerede jeg i vrede på dansk per e-mail overfor Sten Ebbesen – eller "Sten Ebbesen" - i 1999. Sten Ebbesen stod i kontakt med min professor Onno Kneepkens (når jeg fotokopierede i Groningen, tikkede fax ind med Sten Ebbesens navn på, som jeg så lagde til Onno Kneepkens). Sådan slap jeg ud af den mentale glaskiste, da jeg skrev mail til Sten Ebbesen, og blev relegeret fra KU. Jeg ved i dag ikke, hvad jeg har skrevet, men det ved KU's arkiv!! Dorrit Wivel konfronterede mig i 1999 med, at jeg havde skrevet vrede mail, men jeg ved ikke, hvad der står i dem. Også derfor vil jeg gerne have aktindsigt samt en udskrift af sagsoversigten siden 1994 til 2018 fra såvel Det Humanistiske Fakultetssekretariat som fra Rektorsekretariatet. I vores fælles snævre internationale cirkler var Sten Ebbesen allevegne, og "Sten Ebbesen" i min hjerne i 1999. Jeg er min egen internationalt i dag, men det er sket i løbet af 2010'erne.

MIT KU-SYNDEREGISTER 1994-1999

Bernadette Preben-Hansen

Jeg er IKKE-SKYLDIG i chefkonsulent Dorrit Wivels "faktiske forhold", dvs. Sten Ebbesens skriftlige 1999-påstande vedr. middelalderbiblioteket. Chefkonsulent Dorrit Wivel copypastede Sten Ebbesens skriftlige 1999-påstande uden kildeangivelse, dvs. ved plagiat. Jeg er på ingen måde skyldig i "mordtrusler" (chefkonsulent Dorrit Wivel), men jeg er SKYLDIG:

<1> Udtaget en cykelventil fra institutleder Sten Ebbesens cykel, parkeret på KUA 1994. Jeg har givet en skriftlig undskyldning i 1990'erne. Da jeg bad om arbejdsadgang til mikrofilm, svarede institutleder Sten Ebbesen: "Jeg har magten til at få dig relegeret fra KU". "Så bed dog din sekretær om at lade mig være i fred!" Så bøjede jeg mig ned, trak ventilen ud af institutleder-cyklen, i ejerens påsyn, og gik min vej i tavshed og med næsen i sky. Institutlederen gik til dekanen (John Kuhlmann Madsen), der rejste cykelventil-sagen 1994. Så kom ukvemsordssagen, hvor dekanen gav mig skylden for institutlederens ukvemsords-udtalelser på KU. Jeg tav. Det var privatlivet, mente jeg. Jeg tog mig sammen og besindede mig efter cykelventilen, men institutsekretær kontorfuldmægtig Hannah Krogh Hansen spredte rygter ud over fakultetet.

Rygterne blev internationale. Jeg fik dem retur fra professor John Marenbon, Cambridge, der per e-mail i 2008 bad mig undlade at deltage i et offentligt symposium med henvisning til rygter fra KU. Rygterne blev formentlig spredt internationalt ved Irène Rosier-Catach (Paris), der har dem fra Sten Ebbesen.

<2> Lånt én bog fra KU-instituttets præsensbibliotek, middelalderbiblioteket, med efterladelse af navneseddel samt efter aftale med studieleder Jørgen Mejer. Institutleder Sten Ebbesen rejste straks sag hos dekanen. Sekretariatschef Kirsten Stenbjerre tildelte mig en advarsel på netop dén bog. I alt seks bøger blev lånt med efterladelse af navneseddel fra præsensbiblioteket i 1998, efter aftale med studieleder Jørgen Mejer. Jeg skrev Ph.d. ansøgning til Groningen Universitet og modtog stipendiet i 1999.

”HVAD SKAL MAN MED BØGER?” (Det Humanistiske Fakultetssekretariat)

En forudgående samtale på Det Humanistiske Fakultetssekretariat (c. 1995) forløb således: ”Bøger? Hvad skal du med bøger? Du er jo kandidat” spurgte en kvindelig fuldmægtig på KU. Fuldmægtigen havde en juridisk kandidateksamen, formentlig fra KU. ”Jamen, jeg er først lige begyndt. Kandidaten er bare en grad”, svarede jeg som KU-konferensstuderende. ”Jeg har brug for daglig arbejdsadgang til fagbibliotek og mikrofilmsamling - hver dag. KU er da et universitet: en lærdoms- og forskningsinstitution?” En kandidat i et universitetsforskningsfag: latinsk middelalderfilologi, middelalderfilosofi, skolastik, er ingen erhvervsuddannelse. ”Du må henvende dig til institutlederen med det spørgsmål!” sagde fuldmægtigen. ”Jamen, det er jo netop det, jeg ikke må!” ”Det er dit problem”, svarede fuldmægtigen. Så var der for en KU-studerende ingen yderligere hjælp at hente på Det Humanistiske Fakultetssekretariat.

Jeg gik straks til studieleder, dr.phil. Jørgen Mejer, der gav mig en mundtlig biblioteksordning. Jeg fik tilladelse til at låne én bog ad gangen over dag mod efterladelse af navneseddel, fjerne bogen fra præsensbiblioteket, men aflevere den samme dag kort efter institutsekretærens fyraften, mens der endnu var personer på instituttet. Jeg sad over dag på et naboinstitut, Institut for Humanistisk Informatik.

Sten Ebbesen: “Science, scholarship and books go together. Without books no science or scholarship” (Sten Ebbesen: *The Danes, science, scholarship, and books in the Middle Ages. Living Words and Luminous Pictures*, ed. Erik Petersen. Copenhagen 1999, 119).

Niels Jørgen Green-Pedersen: “The work on this book has been performed in the Institute of Greek and Latin Medieval Philology <SAXO> under the University of Copenhagen. Had I not got the chance to work there, I could never have written it” (Niels Jørgen Green-Pedersen: *The Tradition of the Topics in the Middle Ages*. München 1984, 9).

Dekanen John Kuhlmann Madsen afviste mig en biblioteksordning i 1994. Sekretariatschef Kirsten Stenbjerre tildelte mig en teoretisk mikrofilmadgang ca. 1997-1998, men glemte arbejdsadgangen. Dekan John Kuhlmann Madsen havde da bortvist mig fra instituttet, og institutleder Sten Ebbesen tillod ikke konsultation af mikrofilmene udenfor præsensbiblioteket, f.eks. på Universitetsbiblioteket i samme KU-bygning. Rektorsekretariatet tildelte mig en biblioteksordning i 2004. Det Humanistiske Fakultetssekretariat effektuerede ordningen i praksis i 2015. Da havde jeg skrevet et par hundrede rykkere og ombudsmanden havde grebet ind til fordel for mig i 2011. Det tog således KU 11 år at aktivere en bevilget 2004-bibliotekssærordning i praksis, trods ombudsmandens 2011-skrivelse.

MIKROFILMKARTOTEKET

<3> Jeg afskrev 10.000 kartotekskort (SAXO, græsk og latin, mikrofilmkataloget), med studieleder Jørgen Mejers accept, men uden institutlederens godkendelse, 1997-1998. Studielederen, med hvem jeg havde diskuteret mikrofilmkatalog-kopien inden jeg gik i gang, sagde: "Gør, hvad du vil, men du må selv tage ansvaret" (Jørgen Mejer). Jeg bad instituttet modtage en digital kopi, men institutleder Sten Ebbesen afviste muligheden ubeset. Han forstod muligvis motivet (min trang til tilhørsforhold til faget og instituttet). Sekretariatschef Kirsten Stenbjerre er IT- & EDB-ignorant og vidste ikke, hvad en database er og kan bruges til. Hun sendte sagen i høring hos institutleder Sten Ebbesen og skrev hans skriftlige udtalelser af, dog med kildeangivelse. Den digitale kopi er til SAXO-instituttet, om SAXO-instituttet en dag vil acceptere den. Det skrev jeg allerede i 1998. Institutleder Sten Ebbesen rejste straks sag hos dekanen, der henlagde den (sekretariatschef Kirsten Stenbjerre), men institutleder Sten Ebbesen genoptog sagen ved rektorsekretariatet i 1999 (chefkonsulent Dorrit Wivel).

<4> Afsendt et antal vrede e-mail til institutleder Sten Ebbesen i 1999 (jeg anså manden som ansvarsløs, da han havde rejst og fastholdt en KU-disciplinærsag imod sin fhv. elev-forlovede-samlever som alternativ til den private samtale), også *efter at* jeg var flygtet til Nederlandene som Ph.d.-stipendiat med et nederlandsk stipendium 1999-2002 i fire år. Jeg var da udenlandsdanser med bopæl i Groningen.

BAGSIDEN AF E-MAIL KULTUREN

<5> Jeg har skrevet for mange sure e-mail. Det er jeg ked af.

KONKLUSION

Det Humanistiske Fakultet sekretariats skøn er således, at det synderegister legitimerer til organiseret klapjagt på KU efter kandidaten som den i marts 2017, planlagt dagen forinden af Hanne Møller, HR & Personalechef, i samarbejde med en ældre kvindelig kontorfuldmægtig, der personligt kendte institutsekretær kontorfuldmægtig Hannah Krogh Hansen. Det er den samme kvindelige kontorfuldmægtig, der har jagtet mig på KU i 2011 x2, 2017 x2. Samt eskorte ved mandlig vagt ud af KUA2 i september 2017 (jeg dokumenterede situationen overfor institutlederen ved SAXO). KU-bureaukratiet bør vel primært varetage studier, uddannelse, forskning og fremdrift, og i mindre grad jagte gl. kandidater rundt i manegen - forhallen på KU2? Jeg har nøje beskrevet jagt-scenarierne på KU. Beskrivelserne kan findes under <http://preben.nl/se.html>.

ⁱ INSTITUTSEKRETÆREN: Jeg meddelte institutsekretær kontorfuldmægtig Hannah Krogh Hansen adresseforandringen i december 1991. Hun lyste op i et glædesudbrud, mens jeg undertrykte tårerne. Hun stæsedede straks ind til institutleder Sten Ebbesen og begyndte at pusle om ham med kaffe. Pludselig forstod jeg, at institutsekretær kontorfuldmægtig Hannah Krogh Hansen – måske bevidst? - havde forsøgt at underminere forlovelsen. Trekvart år forinden havde hun fremtonet 'let knækket' ved forlovelsesreceptionen. Hun etablerede nu sociale alliancer på instituttet og fakultetet imod mig som KU-studerende i 1990'erne, samt vagtværn om Sten Ebbesen, bestyret ved Frits Saaby Pedersen. Hannah Krogh Hansen indblandede instituttets ansatte, KU-studerende og internationale gæsteforskere, herunder Russel Friedmann (Leuven). Hannah Krogh Hansen spredte rygter på Fakultetet, formentlig også Det Humanistiske Fakultetssekretariat. Såvel Sten Ebbesen som jeg var kede af det i 1992. Jeg savnede stille Sten Ebbesen som en forladt hundehvalp, efterladt til at dø alene. Men forsøgte vi at tale sammen på instituttet (1992), kom Hannah Krogh Hansen springende. Det værste for mig, og den dag i dag, er, at Sten Ebbesen og jeg ikke talte sammen, at Sten Ebbesen ikke ville tale med mig (siden 1993). Min kærlighed var uforløst. Jeg kunne ikke skilles fra "Sten Ebbesen" - måske var det nærmere studierne, forskningen og KU, jeg ikke ville skilles fra - for jeg ville ikke skilles, men vi, især jeg, havde brug for ro, tid og samtale. Som livsmål vil Sten Ebbesen og jeg præcis det samme, herunder værne om forskningen og familien. Fra 1993 holdt Sten Ebbesen mig udenfor såvel studierne, forskningen som vor internationale forskningsfamilie, men også fra en enhver mulighed og fremtid på KU, også i et andet fag.

ⁱⁱ "Du kan risikere at klare dig for godt her ved instituttet, bedre end du er værd, nu du er kæreste med Sten" (Hannah Krogh Hansen, 1990); "Censor må jo skelne mellem dit og Stens arbejde" (Hannah Krogh Hansen, 1990); "Tre børn, ja, jeg ville ikke" (Hannah Krogh Hansen, 1990); "Så bliver du jo nok professorfrue" (Hannah Krogh Hansen); "Professorfrue? Jeg er KU-studerende, fordi JEG vil noget for mig selv og verden. Jeg vil selv!" tænkte jeg. "Nu du er forlovet med Sten, så kan du jo 'repræsentere', så nu behøver jeg ikke gå med" (Hannah Krogh Hansen, marts 1991). "Jeg vil ikke repræsentere noget-som-helst. Jeg vil bare arbejde i fred" svarede jeg som KU-studerende. Institutsekretæren var forbløffende velinformeret om private forhold udenfor KU, hvilket undrede mig. Da institutsekretæren en dag spurgte mig ind til private forhold, svarede jeg som KU-studerende: "Stens og mit privatliv vedkommer ikke dig" (1991). Efterdags talte institutsekretæren og den studerende ikke længere med hverandre. Året efter var vi ikke på hilsefod. "Nu er det enten dig eller mig – her på instituttet!" (Hannah Krogh Hansen, 1994. Hun cirkulerede om min læseplads, som hun kort efter inddrog uden varsel). Jeg betragtede hende med foragt, men svarede ikke. Vistnok samme eftermiddag gik jeg ned til Sten Ebbesens cykel, trak ventilen ud, mens han så på og afviste samtale. Han klagede til dekanen (John Kuhlmann Madsen). Så rullede KU-sagen, 1994-1999.

KU-EKSAMEN: Ved eksamen lød det fra vejlederen: "Ja, du skulle jo nok have haft et 11-tal, men grundet det der med Sten, får du et 10-tal" (Jørgen Raasted). Mine eksamenskarakterer faldt betragteligt i 1990-1994, og jeg fik store vanskeligheder med min identitet: jeg ville som KU-studerende bedømmes på mine resultater på KU, ikke på mistanken om KU-institutlederens indflydelse. Det var jo min uddannelse og min fremtid, der stod på spil, ikke Sten Ebbesens.

ⁱⁱⁱ STEDDATTEREN: "Tag det som en oplevelse! Du er ung endnu; du finder nok en anden" sagde Marie Delgado Ebbesen, f. 1972, på trappen, da jeg modvilligt måtte fraflytte Skolevej 20, 2820 Gentofte. "Pas godt på din far. Han er uerstattelig, også for mig" svarede jeg. Nu er en forlovelse og

et ægteskab for mig ikke en "oplevelse", men en viljesbeslutning, principielt for livet. Jeg er dansk katolik. Marie Delgado Ebbesen gjorde mig uret. Jeg var ingen trussel for familien, tværtimod. Jeg forstod hendes sorg. Ingen kender mig selv bedre end jeg selv, heller ikke Marie Delgado Ebbesen.

^{iv} BAGLANDET: Jeg havde det svært med rollen som den onde stedmoder. Min moder har en livslang uvane med personanalyser, set udefra, mente, at Marie Delgado Ebbesen støttede mig imod sin far (som om en datter ville gå imod sin far for en stedmoder og en forlovelse er en skyttegravskrig). Hun forkludrede relationerne yderligere og så ikke, at jeg havde identitetsproblemer i studie- og forskningsprojektet. Jeg kollapsede efter min moders iskolde beregnende og fejlagtige syn på relationerne og måtte have fred. Vanskeligheder i parforhold kan ikke løses ved emotionel kulde, afstand (psykisk afpresning), kun ved nærvær og varme. Min afdøde fader (1915-1995) værnede om familien. Jeg ville absolut ikke miste min lærer og forlovede, ej heller min nye familie, men måtte også finde mit eget ståsted (også økonomisk), herunder min plads i forhold til familien. Det sidste blev mig ikke forundt. Jeg har taget nogen afstand til min solitære moder (f. 1945), der i konfliktskyhed er gået "bag min ryg", især i relation til KU, berøvede mig grundskolen uden grund, forkludrede mine uddannelsesmuligheder, herunder tanken om en dobbelt kandidatuddannelse (1994), og aldrig har forstået at værdsætte en familie. Hendes livsinteresse lå andetsteds – udenfor familien. Alt i den bedste mening, men uden samtale med og ofte 'bag ryggen på' den person, der skal bære ansvaret for mit liv, nemlig mig.

HUSTRUEN: Sten Ebbesen, f. 1946, præsenterede mig i sommeren 1991 demonstrativt overfor hustruen Anni Aggernæs, f. 1950, på ægteparrets fhv. adresse (Skolevej 20, 2820 Gentofte). Han viste mig frem. Jeg krøb i et musehul. Der var et spil ægteparret imellem, mens jeg stod der. Tanken strejfede mig, at min person indgik i en skilsmisse, at Sten Ebbesen viste mig frem, sytten år yngre end hustruen, som et led i ægteparrets skilsmisse. At kæresteforholdet og forlovelsen med mig, 1990-1991, intet havde med min person at gøre (giften fra Marie Delgado Ebbesen), men var en demonstration overfor hustruen, der havde forladt ham i efteråret 1989. Kun én eneste gang forsøgte Sten Ebbesen at tale med mig, på Skolevej 20, 2820 Gentofte. Jeg følte mig brugt: "Moren har gjort sin pligt, moren kan gå!" "Jeg er ingen kopi af Annie" sagde jeg. Sten Ebbesen talte dagligt om sin egen arbejdsro, min tænkte ingen på. Jeg savnede Middelalderbiblioteket efter kontortid, så begyndte forskningen! Sten Ebbesen forviste mig kort efter fra adressen (1991). Siden forviste Sten Ebbesen fra KU (1993-1999). Det er den permanente forvisning fra KU, der er tragedien - i dagligdagen, hver dag: min arbejdsadgang til fagbibliotek og mikrofilmsamling, til eksamen, videnskabelige forsvar, forskningsnetværk og fremtidsmuligheder: studier, uddannelse og forskning (1993-2018).

UVENSKAB: Jeg er ikke uvenner med Sten Ebbesen, tværtimod, men professor Sten Ebbesen har erklæret mig uvenskab (1993). Uvenskabet inkluderer min arbejdsadgang til Middelalderbibliotek og mikrofilmsamling, samt enhver studie- og karrieremulighed. De – internationale - sociale konsekvenser for mig kan bedst beskrives ved en kommunikation med Lauge Nielsen, professor i kirkehistorie ved KU, da fakultetssekretariatet søgte en ordning med en vejleder udenfor Institut for Græsk og Latin, i et tilgrænsende fagområde:

Lauge Olaf Nielsen: "Sten Ebbesen er min ven!"

Bernadette Preben-Hansen: "Ja, men jeg er ikke uven med Sten Ebbesen. Det er Sten Ebbesen, der er uven med mig. Han er bare sådan, og han har magten på KU". Så var den samtale ikke længere.

INGEN VEJLEDNING, INGEN EKSAMEN PÅ KU.

VENSKAB: Martha Aggernæs Ebbesen viste venskab. Hun markerede klart sine grænser, som jeg forstod. Martha var den intellektuelle i familien og vi kom godt ud af det. Jeg forstår dog ikke, hvorfor Sten Ebbesen installerede mig på adressen – barndomshjem for tre børn - og plantede mig i familien i det friske kølvand af en for familien traumatisk skilsmisse?

KÆRLIGHED: Hvad var det så der bandt Sten Ebbesen og mig sammen? Jeg tror, at det var min baggrund, men ikke mindst KU, en lærer-elev forskningsrelation om middelalderens logik (Peter af Spanien, Jean Buridan, William Ockham, Radulf af Bretagne). Poesien og Europa. Der var endvidere noget renfærdigt over forholdet, noget, der ikke kunne være anderledes, fordi det var meningen, at det skulle være sådan. Omverdenen bør lade et forelsket par være i fred, så parret selv kan finde ud af det sammen eller hver for sig, ikke omverdenen for parret. Ting tager tid, især sociale relationer, der forudsætter ro og dannes over tid. Jeg har savnet Sten Ebbesen, men jeg savner KU.